

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/270/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5808899943
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5808899943.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: MUDr. M. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., K. XXX/X, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s. r. o., so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1727/49, IČO: 36 858 501, proti žalovanej: PharmDr. D. D., rod. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., X. XXX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Beňová, s. r. o., so sídlom Bratislava, Blumentálska 8, IČO: 47 232 366, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 2C/16/2008-2223 zo dňa 17. januára 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I., II. potvrdzuje.
- II. Rozsudok okresného súdu vo výroku IV. mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 59.599,87 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. Rozsudok okresného súdu vo výroku VI. zrušuje.
- IV. Žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 2C/16/2008-2223 zo dňa 17. 01. 2018 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobcu a žalovanej tak, že do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal byť č. XX v bytovom dome č. XXX/X na ul. K. v H. a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu na pozemku C KN parc. č. 1751/2 vo veľkosti 7111/337304, ktoré nehnuteľnosti sú evidované na LV č. XXXX pre obec a k. ú. H.; rozostavanú garáž na pozemku C KN parc. č. 1753/151 v obci a k. ú. H.; pozemok C KN parc. č. 1753/151 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 20 m², evidovaný na LV č. XXXX pre obec a k. ú. H.; pozemok C KN parcela č. 92/65 - orná pôda vo výmere 1055 m², evidovaný na LV č. XXXX pre obec R., k. ú. W. H. S.; cenné papiere emitenta UNIPHARMA PRIEVIDZA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť so sídlom Bojnice, Opatovská cesta 4, IČO: 31 625 657, v počte 20 kusov, každý v nominálnej hodnote 1.000,- Sk, emitenta Prvá strategická a. s. so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 27/B, IČO: 35 705 001, v počte 10 kusov, každý v nominálnej hodnote 1.000,- Sk, emitenta Druhá strategická a. s. so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 27/B, IČO: 35 705 027 v počte 10 kusov, každý v nominálnej hodnote 1.000,- Sk, emitenta FIDES zdravotnícke zásobovanie, a. s. so sídlom Bratislava, Vlárská 48, IČO: 34 142 941 (od 01. 10. 2004 zmena obchodného mena na PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie, a. s. so sídlom Bratislava, Pribylinská 2/A) v počte 2 kusy, každý v nominálnej hodnote 10.000,- Sk (výrok I.). Zároveň určil, že žalobca sa stáva výlučne oprávneným z pohľadávok voči bankám titulom bankových účtov v K. K., a.

s. so sídlom Bratislava, Tomášikova č. 48, IČO: 00 151 653 na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalobcu so zostatkom dňa 06. 03. 2000 vo výške 26.854,88 Sk, účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalobcu so zostatkom dňa 06. 03. 2000 vo výške 183.442,40 Sk, účte číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalovanej so zostatkom dňa 06. 03. 2000 vo výške 9.490,30 Sk, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalobcu so zostatkom dňa 06. 03. 2000 vo výške 11.104,55 DEM, v S. C. K., a. s. so sídlom Bratislava, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalobcu so zostatkom ku dňu 06. 03. 2000 vo výške 946,41 Sk, na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalobcu so zostatkom ku dňu 06. 03. 2000 vo výške 11.488,59 USD, vo N. W. C., a. s. so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155 na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalobcu so zostatkom ku dňu 06. 03. 2000 vo výške 1.124,93 Sk, na účte č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalobcu so zostatkom ku dňu 06. 03. 2000 vo výške 11.794,65 USD, na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalovanej so zostatkom ku dňu 06. 03. 2000 vo výške 1.117,88 Sk (výrok II.). Žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi 54.677,85 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Žalobcovi priznal voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 2/3 (výrok V.). Žalobcovi a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo výške 9.880,45 eur prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s. so sídlom Banská Bystrica, Partizánska cesta 9, IČO: 36 631 124, číslo účtu: K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, variabilný symbol XXXXXXXXXXXX do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 05. 03. 2003 domáhal vyporiadania BSM, ktoré zaniklo rozvodom manželstva strán konania rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4C 441/99 zo dňa XX. XX. XXXX, právoplatným dňa XX. XX. XXXX. Žalobca žiadal vyporiadať nehnuteľnosti, cenné papiere a peňažné prostriedky vedené na účtoch či vkladných knižkách v peňažných ústavoch na jeho meno a meno žalovanej, ktoré žiadal prikázať do jeho výlučného vlastníctva. Okrem toho žiadal v rámci vyporiadania BSM vyporiadať aj hodnotu podnikov oboch strán, u žalobcu vo výške 11.956,13 eur a u žalovanej vo výške 203.304,05 eur. Ďalej žiadal, aby súd na podiel žalovanej započítal v rámci vyporiadania peňažné prostriedky na účtoch, ktoré žalovaná tesne pred rozvodom manželstva zrušila a peniaze použila na vlastné potreby - vklad v K. K., a. s. na kapitálovej vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 139.371,90 Sk (zrušený žalovanou dňa 08. 11. 1999), vklad v K. K. a. s. na devízovej vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 11.100,- DEM (zrušený žalovanou dňa 18. 10. 1999), vklad v S. C., a. s. na devízovej vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 11.093,33 USD (zrušený žalovanou dňa 22. 10. 1999), vklad vo N. W. C., a. s. na devízovej vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 9.820,08 USD (zrušený žalovanou dňa 22. 10. 1999), vklad v K. K., a. s., číslo účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX ku dňu zániku BSM vo výške 315,02 eur, sumu vo výške 400.000,- Sk, ktorú žalovaná vybrala dňa 12. 01. 2000 z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedeného v K. K., a. s., vrátenú zálohu na kúpnu cenu v výške 156.600,- Sk na kúpu pozemku parcela C KN č. 92/35 v k. ú. W. H. S., ktorú žalovaná prevzala od firmy ZENIT s. r. o., IČO: 31 642 373 a peňažné prostriedky, ktoré žalovaná vybrala z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX a použila bez súhlasu žalobcu na vlastné potreby, dňa 25. 10. 1999 vo výške 140.000,- Sk, dňa 29. 10. 1999 vo výške 500.000,- Sk, dňa 16. 11. 1999 vo výške 50.000,- Sk a dňa 24. 11. 1999 vo výške 50.000,- Sk.

Žalovaná vo vyjadrení k žalobe navrhla pozemok C KN parcela č. 92/65 - orná pôda vo výmere 1055 m², evidovaný na LV č. XXXX pre obec R., k. ú. W. H. S., do jej výlučného vlastníctva, s prikázaním ostatných nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobcu súhlasila. Rovnako tak navrhla žalobcovi prikázať hnutelné veci špecifikované vo vyjadrení k žalobe. Vklady v peňažných ústavoch navrhla prikázať žalobcovi.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 2C/16/2008-1998 zo dňa 15. 07. 2016, ktorý rozsudok bol na základe odvolania žalobcu a žalovanej zrušený uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8Co/362/2016-2143 zo dňa 27. 07. 2017 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Súd vo veci rozhodol citujúc ust. § 143, § 148 ods. 1, § 150 Občianskeho zákonníka.

Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že do BSM nadobudli nehnuteľnosti špecifikované vo výroku rozsudku, pričom strany sa zhodli na tom, že uvedené nehnuteľnosti nadobudne do výlučného vlastníctva žalobcu. Zhoda nebola len ohľadne pozemku v k. ú. W. H. S., o ktorý prejavila záujem žalovaná. Súd uvedený pozemok rovnako prikázal do vlastníctva žalobcu, z dôvodu, aby suma, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu, bola pokiaľ možno čo najnižšia. Za týmto účelom súd všetky veci a majetkové hodnoty, ktoré sporové strany počas trvania manželstva nadobudli, teda okrem nehnuteľností aj cenné papiere a pohľadávky titulom bankových účtov, prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu. Strany konania sa zhodli na prikázaní cenných papierov, ktoré nadobudli do BSM do výlučného vlastníctva žalobcu za cenu podľa ich nominálnej hodnoty.

Strany konania sa nezhodli na tom, či sa v rámci vyporiadania BSM má vyporiadavať aj hodnota ich podnikov - žalobca počas manželstva prevádzkoval zubnú ambulanciu, žalovaná verejnú lekárňu. Žalobca akceptoval, že podniky strán do BSM nepatria, žiadal však vyporiadať ich hodnotu. Žalovaná s uvedeným nesúhlasila, argumentujúc, že jej podnik bol vytvorený výlučne z jej oddelených prostriedkov (úveru, o ktorý požiadala za účelom zriadenia verejnej lekárne) a z peňazí poskytnutých úradom práce na základe dohody o vytvorení spoločensky účelného miesta. Za úver ručili jej rodinní príslušníci.

Súd argumenty žalovanej neakceptoval, keď v úverovej zmluve, uzatvorenej dňa 10. 08. 1992 so N. W. C., a. s., ktorej predmetom je poskytnutie úveru vo výške 200.000,- Sk je účel úveru definovaný ako vybavenie verejnej lekárne. Žalovaná netvrdila, ani nepreukázala, na čo konkrétne peniaza z úveru použila. Pod „vybavením“ lekárne si však vo všeobecnosti možno predstaviť jej zariadenie inventárom, ktorý sa v lekárňach nachádza v súlade s predpismi, ktoré upravujú príslušnú oblasť lekárnictva. Nemožno si pod ním predstaviť samotný tovar - zásoby, keď na podnikanie nepostačuje len vybavenie lekárne, ale sú potrebné aj ďalšie peňažné prostriedky - na povinné odvody na zdravotné a sociálne poistenie, nájomné za priestory, v ktorých žalovaná prevádzkovala lekárňu, na energie (minimálne vodu, elektrinu), poplatky za odvoz odpadu a iné. Tvrdenie, že jej úrad práce poskytol dotáciu 50.000,- Sk, žalovaná nepreukázala. Poskytnutý úver ako výlučný záväzok žalovanej však súd zohľadnil vo výške sumy, ktorú má žalovaná vyplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov. S poukazom na ust. § 150 druhá veta Občianskeho zákonníka však nevyhovol požiadavke žalovanej, aby uvedená suma bola prepočítaná prostredníctvom tzv. inflačnej kalkulačky.

Vychádzajúc z toho, že podnikajúci manžel je povinný nahradiť do BSM takú sumu, ktorá sa rovná kladnému rozdielu medzi aktívami a pasívami jeho podnikania ku dňu zániku BSM, čo je spravidla cena jeho podniku (pokiaľ nebol vytvorený aj vynaložením oddelených prostriedkov podnikajúceho manžela) a že podnikajúci manžel by teda mal nahradiť do BSM takú sumu, ktorá by sa rovnala kladnému rozdielu medzi aktívami a pasívami jeho podnikania ku dňu zániku BSM, súd určil hodnotu podnikov strán konania vychádzajúc zo znaleckého posudku znaleckej organizácie PBT, s. r. o., Žilina. Hodnotu podniku žalobcu podľa stavu podniku ku dňu zániku BSM súd ustálil vo výške 13.155,41 eur, hodnotu podniku žalovanej vo výške 201.935,03 eur.

Súd z potvrdení bánk zistil, že ku dňu zániku BSM mali strany sporu vedené účty v peňažných ústavoch ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Prepočet peňažných prostriedkov v cudzej mene súd prepočítal podľa aktuálneho kurzu v deň vyhlásenia rozsudku. Za výlučne oprávneného z pohľadávok voči bankám súd určil žalobcu za účelom zníženia sumy, ktorú má žalovaná na vyrovnanie podielov žalobcovi zaplatiť.

Súd rovnako ako v predchádzajúcom rozsudku dospel k záveru o povinnosti žalovanej nahradiť do BSM finančné prostriedky vybrané v polovici septembra 1999 z bankových účtov po zrušení spoločnej domácnosti so žalobcom, ktoré žalovaná použila pre vlastnú potrebu. Žalovaná realizovala výbery z bankových účtov vo výške 29.781,90 eur. Súd pri prepočte cudzích mien v tomto prípade postupoval tak, že peňažné prostriedky v menách DEM a USD prepočítal kurzom platným v deň výberu peňazí. Súd neakceptoval argumentáciu žalovanej, že tieto peniaze minula na živobytie maloletých detí pochádzajúcich z manželstva, nakoľko žalovaná nebola v takej nepriaznivej finančnej situácii, že by bola nútená kvôli zabezpečeniu živobytia pre seba a deti zrušiť bankové účty. Žalovaná ohľadne vybratej sumy menila svoje stanovisko, keď pôvodne tvrdila, že tieto použila na domácnosť a výživu detí, následne tvrdila, že tieto čiastočne použila na rekonštrukciu domu, kde v tom čase bývali. Uvedené tvrdenie nebolo žalobkyňou preukázané. Rovnako súd konštatoval povinnosť žalovanej nahradiť sumu 48.900,- Sk (1.623,18 eur), ktorú podľa výdavkového pokladničného dokladu prevzala dňa 28. 09. 1999 od firmy ZENIT spol. s r. o. ako vrátenie zálohy na kúpnu cenu za predaj pozemku, ktorý sa nezrealizoval. Pokiaľ však žalobca tvrdil, že žalovanej bola vrátená vyššia suma než 48.900,- Sk, žalobca uvedené tvrdenie nepreukázal.

Rovnako súd opätovne dospel k záveru o povinnosti žalovanej nahradiť do BSM aj sumu 400.000,- Sk (13.277,60 eur), ktorú žalovaná vybrala z osobného účtu v K. K., a. s. číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX dňa 12. 01. 2000, keď nemal za preukázané tvrdenie žalovanej, že uvedenú sumu použila na úhradu faktúry spoločnosti LOTUS s. r. o. Súd poukázal na to, že žalovaná tieto peniaze vybrala z osobného účtu, nie podnikateľského, ktorý používala na účely podnikania, pričom k výberu peňazí z bankového účtu došlo dňa 12. 01. 2000, avšak k platbe faktúry č. 31121999 došlo dňa 30. 12. 1999, teda 13 dní pred výberom z účtu.

Súd však nevyhovol požiadavke žalobcu, aby žalovaná nahradila do BSM sumy vybrané z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX v období od 29. 10. 1999 do 24. 11. 1999, rovnako nevyhovol požiadavke žalovanej, aby do vyporiadania zahrnul aj sumy, ktoré žalobca vybral z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXX/XXXX v

období od 18. 06. 1996 do 31. 10. 1997, nakoľko výbery boli uskutočnené v čase, keď strany konania viedli spoločnú domácnosť a spoločne hospodárili s peniazmi.

Súd akceptoval požiadavku žalovanej, aby žalobca do BSM nahradil sumu 177.000,- Sk (v prepočte 5.875,32 eur), ktorú sumu žalobca vybral zo spoločného bankového účtu koncom mája a začiatkom júna 1999, kedy sa vzťahy medzi manželmi začali zhoršovať, keď žalobca nepreukázal, na aký účel tieto peniaze použil.

Pokiaľ ide o podiely manželov na BSM, súd nevyhovel žiadosti žalovanej o určenie disparity podielov, či už z dôvodov alkoholizmu žalobcu, keď tento nebol dôvodom rozvodu manželstva alebo z dôvodu, že žalovaná sa podstatnou mierou pričínila o zabezpečenie potrieb spoločnej domácnosti a detí, ktorá skutočnosť nebola preukázaná.

Následne súd pri vyporiadaní BSM strán konania vychádzal z hodnoty nehnuteľností, zistenej znaleckým posudkom Ing. Jána Kaderu vo výške 76.583,69 eur, hodnoty cenných papierov 1.991,64 eur a hodnoty pohľadávok voči bankám titulom vkladových účtov 34.498,07 eur, spolu 113.073,49 eur. Z toho polovica pripadajúca na každého z bývalých manželov predstavuje 56.536,75 eur.

Keďže žalobca nadobúda všetky nehnuteľnosti a cenné papiere do svojho výlučného vlastníctva a súd určil, že sa stáva výlučne oprávneným z pohľadávok voči bankám, mal by žalovanej na vyrovnanie podielov zaplatiť 56.536,75 eur. K tejto sume je potrebné pripočítať polovicu hodnoty jeho podniku 6.577,70 eur a sumu 2.937,66 eur, čo je polovica sumy 177.000,- Sk (5.875,32 eur), ktorú žalobca vybral zo spoločného účtu dňa 13. 08. 1999. Žalobca by teda na vyrovnanie podielov mal žalovanej zaplatiť celkovo 66.052,11 eur. Od tejto sumy je potrebné odpočítať polovicu hodnoty podniku žalovanej, teda sumu 100.967,51 eur. To činí rozdiel v neprospech žalovanej 34.915,40 eur. K sume 34.915,40 eur je potrebné pripočítať polovicu sumy 400.000,- Sk (13.277,60 eur), ktorú žalovaná vybrala z osobného účtu dňa 12. 01. 2000, teda sumu 6.638,80 eur, polovicu sumy výberov peňazí z bánk ktoré žalovaná uskutočnila pred rozvodom, po zrušení spoločnej domácnosti 29.781,90 eur, z čoho polovica činí 14.890,95 eur a polovicu sumy, ktorá bola žalovanej vrátená firmou ZENIT za predaj pozemku, pričom polovica zo sumy 1.623,18 eur činí 811,59 eur. Žalovaná by teda žalobcovi mala na vyrovnanie podielov zaplatiť: 34.915,40 eur (rozdiel medzi polovicou hodnoty podniku žalovanej a hodnotou vecí, ktoré žalobca nadobúda do výlučného vlastníctva nad rámec svojho podielu) + 6.638,80 eur + 14.890,95 eur (výbery z bankových účtov po zrušení spoločnej domácnosti žalovanou) + 811,59 eur (polovica vrátenej zálohy od firmy ZENIT) = 57.256,74 eur. Od tejto sumy je potrebné odpočítať polovicu sumy 200.000,- Sk (6.638,78 eur), teda 3.319,39 eur, čo sú investície žalovanej (prostriedky z bankového úveru) do jej podniku. Žalovaná je teda žalobcovi povinná zaplatiť na vyrovnanie podielov sumu 54.677,85 eur.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalobcovi ako čiastočne úspešnej strane konania priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 2/3-ín. Pri rozhodovaní o práve na náhradu trov konania súd zobral do úvahy, že najvyššou hodnotou, ktorá bola vysporiadaná v tomto konaní, je hodnota podnikov strán sporu. Žalobca od začiatku sporu zastával stanovisko, že ide o hodnoty, ktoré je potrebné vyporiadať, žalovaná svoju obranu postavila na tvrdení, že jej podnik do BSM nepatrí. Tým, že bol žalobca v tejto najdôležitejšej otázke sporu úspešný, treba ho považovať za stranu sporu ktorá mala v konaní prevažný úspech. Súd zároveň prihliadal aj na úspech žalobcu vo vzťahu k peniazom, ktoré žalovaná vybrala zo spoločných účtov pred rozvodom manželstva a ktoré bola povinná nahradiť do BSM. S prihliadnutím na všetky okolnosti sporu súd ustálil, že žalobca bol úspešný v 2/3-inách.

Súd napokon zaviazal sporové strany zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie BSM vo výške 9.880,45 eur.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku IV. podal žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej v uložení povinnosti žalovanej zaplatiť mu na vyrovnanie podielov sumu 59.757,04 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení sa stotožnil so záverom súdu, že žalovaná je povinná nahradiť do BSM finančné prostriedky, ktoré vybrala pred rozvodom manželstva z bankových účtov bez jeho súhlasu a použila ich na vlastné potreby.

Súd ustálil, že ide o výbery peňazí žalovanou v čase po zrušení spoločnej domácnosti v polovici septembra 1999 do rozvodu manželstva, celkovo vo výške 29.781,90 eur, pričom konštatoval, že pri prepočte cudzích mien postupoval tak, že peňažné prostriedky v menách DEM a USD prepočítal kurzom platným v deň výberu peňazí. Podľa žalobcu súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol nesprávnu sumu 29.781,90 eur, pričom správna suma má byť 41.421,28 eur, ktorú sumu súd prvej inštancie uviedol vo svojom v poradí prvom rozsudku zo dňa 15. 07. 2016.

K nesprávnemu výpočtu pri prepočte cudzích mien došlo podľa žalobcu z dôvodu, že súd prepočítaval peňažné prostriedky v menách DEM a USD kurzom platným v deň výberu peňazí priamo voči mene EURO. Keďže sa však na Slovensku mena EURO v čase výberu peňazí žalovanou (18. 10. 1999 a 22. 10. 1999) nepoužívala, bolo potrebné peňažné prostriedky v menách DEM a USD prepočítať kurzom platným v deň výberu peňazí voči mene Slovenská koruna a následne konverzným kurzom voči mene EURO. Podľa denného kurzového lístka Národnej banky Slovenska bol ku dňu 18. 10. 1999 výmenný kurz DEM k Slovenskej korune 1 DEM = 22,458 Sk a ku dňu 22. 10. 1999 výmenný kurz USD k Slovenskej korune 1 USD = 40,630 Sk. Takýmto spôsobom postupoval súd prvej inštancie vo svojom prvom rozsudku, v ktorom správne vyčíslil peňažné prostriedky na sumu 41.421,28 eur. Sumu 29.781,90 eur je potrebné nahradiť sumou 41.421,28 eur aj pri výpočte sumy, ktorú mu má žalovaná zaplatiť na vyrovnanie podielov, pričom suma, ktorú mu má žalovaná zaplatiť potom predstavuje sumu 59.757,04 eur.

3. Odvolanie proti rozsudku podala z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) C. s. p. i žalovaná, ktorá sa podaným odvolaním domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Súd podľa žalovanej konal arbitrárne, keď v rozpore s ust. § 391 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ju bez ďalšieho dokazovania opätovne zaviazal nahradiť do BSM sumu 400.000,- Sk (13.277,6 eur), pričom odvolací súd mu dal na toto právne posúdenie opačné stanovisko. Zotrvala na tom, že túto sumu nie je povinná nahradiť do BSM. V konaní riadne, príslušnými dokladmi preukázala použitie týchto finančných prostriedkov na účel rozvoja svojho podniku, a teda pripočítanie tejto sumy k hodnote, ktorú je povinná nahradiť do BSM, považuje za nedôvodné. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepodarilo sa mu v konaní preukázať, že tieto finančné prostriedky použila inak.

Súd sa podľa žalovanej riadne nevysporiadal ani s navrhovanou disparitou podielov v jej prospech. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že majetok v BSM bol nadobudnutý prevažne, ak nie výlučne, zo zdrojov, ktoré získala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čo je zrejmé z účtovných dokladov žalobcu, z ktorých vyplýva, že na osobnú spotrebu vyberal minimálne finančné prostriedky. Jej rodičia im počas manželstva darovali nehnuteľnosti, ktoré rovnako zvýšili hodnotu BSM a uvedené je možné považovať za skutočnosť zásluhovosti na jej strane. Skutočnosť, že žalobca neprispieval na domácnosť pritom uvádzala už v návrhu na rozvod manželstva.

Argumentácii o disparite svedčí podľa žalovanej aj alkoholizmus žalobcu a skutočnosť, že výchovu detí zabezpečovala ona. Súd mal preukázané, že žalobca po rozvode absolvoval protialkoholické liečenie, avšak konštatoval, že táto samotná skutočnosť nie je takou výnimočnou okolnosťou, pre ktorú by bolo potrebné pristúpiť k určeniu iných podielov BSM sporových strán než jedna polovica. Súd sa viac téme alkoholizmu, napriek dôkazom jasne preukazujúcim alkoholizmus žalobcu počas manželstva, nevenoval a s týmito dôkazmi sa nevysporiadal. Poukázala pritom na prepúšťiaciu lekársku správu OLÚP, n. o. Predná Hora zo dňa 14. 07. 2000, ktorá preukazuje, že žalobca počas manželstva vo veľkej miere holdoval alkoholu a žalobca podľa tejto správy sám potvrdil, že sa ich manželstvo rozpadlo z dôvodu alkoholizmu. V návrhu na rozvod manželstva uviedla ako dôvod rozpadu manželstva nadmerné užívanie alkoholických nápojov žalobcom, skutočnosť, že žalobca na domácnosť neprispieval žiadnymi finančnými prostriedkami. V návrhu na rozvod manželstva rovnako uviedla, že žalobca z jej príjmov uspokojuje svoje potreby, vrátane užívania alkoholických nápojov, poukázala i na fyzické násilie zo strany žalobcu. Súd sa pri téme disparity argumentačne nevenoval ani skutočnosti, že potreby maloletých detí počas manželstva a aj po rozvode zabezpečovala ona, na ktorú skutočnosť musí súd v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka prihliadnuť.

Žalovaná namietala rozhodnutie súdu aj v súvislosti s otázkou nahradenia hodnoty jej podniku do BSM, keď súd svojim druhým rozsudkom nerešpektoval záväzný názor odvolacieho súdu a nesprávne vec právne posúdil, keď ju zaviazal nahradiť do BSM polovicu hodnoty jej podniku. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa jej argumentáciou, že hodnota jej podniku by nemala byť nahradená do BSM, a to v súvislosti so skutočnosťou, že jej podnik bol vytvorený z oddelených finančných prostriedkov. Súd sa s touto podstatnou otázkou nevysporiadal ani v druhom rozsudku, čo zakladá inú vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesúhlasila zo záverom súdu, že nepreukázala na čo použila prostriedky čerpané podnikateľským úverom. Podstatným dojednaním úverovej zmluvy bolo čerpanie úveru špecifikované v čl. II., ods. 5 úverovej zmluvy. Podľa predmetného článku išlo o postupné čerpanie úveru na základe predložených faktúr do 31. 08. 1992. Z uvedeného vyplýva, že neobdržala naraz celú sumu, ale tieto prostriedky jej boli uvoľňované postupne. Až na základe predložených faktúr banka posúdila, či použila finančné prostriedky

na poskytnutý účel, a teda či jej bude vyplatená aj ďalšia časť finančných prostriedkov. Nakoľko použila poskytnuté finančné prostriedky v súlade s úverovou zmluvou, došlo k uzatvoreniu Dodatku č. 1 zo dňa 14. 09. 1992 k úverovej zmluve a bola jej vyplatená ďalšia časť úveru s tým, že zvyšná časť bude opätovne vyplatená na podklade predložených faktúr k 30. 09. 1992. Poskytnutím uvedeného úveru bola lekárne schopná zarobiť si sama na seba a z vlastných tržieb, resp. zisku splatiť úver. Z poskytnutých finančných prostriedkov nakúpila okrem zariadenia aj tovar, ktorého predajom kumulovala zisk, z ktorého bol splácaný úver. Pre podporu svojich tvrdení navrhla na pojednávaní dňa 17. 01. 2018 vykonať dôkaz vyžiadaním spisového materiálu týkajúceho sa čerpania predmetného podnikateľského úveru, čo však súd zamietol. Nemôže preto obstať argumentácia súdu ohľadne výkladu pojmu „vybavenie“, keď podľa jej návrhu, s poukazom na výklad pojmu „vybavenosť“ je potrebné za vybavenie lekárne považovať aj tovar.

Žalovaná teda naďalej zotrvala na svojom tvrdení, že jej podnik bol vytvorený výlučne z oddelených finančných prostriedkov podnikajúceho manžela, a preto nie je povinná nahradiť do BSM jeho hodnotu. V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s týmto názorom, má minimálne zato, že pri ohodnotení výlučných prostriedkov, ktoré vynaložila, v zmysle § 150 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné zobrať do úvahy ich valorizáciu.

Ďalej žalovaná namietala i konštatovanie súdu, že nepreukázala svoje tvrdenie o poskytnutí dotácie úradom práce, sociálnych vecí a rodiny. Mala za to, že uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná. Už dňa 25. 03. 2015 uviedla, že túto dotáciu obdržala a žalobca toto tvrdenie nerozporoval. Za účelom odstránenia pochybností o tomto tvrdení žalovaná predložila dohodu o vytvorení spoločensky účelného pracovného miesta zo dňa 31. 08. 1992, ktorá uvedené potvrdzuje.

Žalovaná namietala i súdom ustálenú hodnotu podniku žalobcu. Uviedla, že v konaní poukázala nato, že znalecký posudok na ocenenie hodnoty podniku žalobcu neobsahoval všetky položky vybavenia ambulancie, ktoré boli povinné v zmysle vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 40/1997 Z. z. V konaní žiadala, aby súd dokazovanie v tejto časti doplnil, vyžiadal si správu od Slovenskej komory zubných lekárov ohľadom povinného, resp. štandardného vybavenia zubnej ambulancie, vyžiadal si od zdravotných poisťovní, ktorým žalobca v rokoch 1998 až 2000 účtoval svoje výkony, zoznam takýchto úkonov za účelom zistenia aké nástroje, zariadenia alebo zásoby využíval žalobca na tieto výkony a či ich evidoval v rozhodnom čase vo svojom majetku, a teda či sú zohľadnené v znaleckom posudku na hodnotu jeho podniku. V konaní tiež namietala, že do znaleckého posudku mali byť zapracované aj peňažné denníky žalobcu z rokov 1998 a 1999, čo potvrdil aj znalec, napriek tomu súd nenariadil doplnenie znaleckého posudzovania podniku žalobcu v zmysle uvedeného. Jej účtovníctvo bolo v konaní podrobené riadnej kontrole, rovnako ako aj výbery z vkladných knižiek z jej strany, preto odmietnutím vykonania uvedených dôkazov a neprihliadnutím na výbery žalobcu súd narušil rovnosť účastníkov konania, nakoľko s účastníkmi nenakladal rovnako a výsledkom takéhoto konania je skutočnosť, že hodnota podniku žalobcu bola určená v nízkej čiastke.

Žalovaná v odvolaní namietala i prikázanie všetkých nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobcu. Uviedla, že v konaní nebola sporná zhoda strán na tom, že nehnuteľnosti nadobudne do výlučného vlastníctva žalobcu, s podmienkou, že pozemok situovaný v katastrálnom území W. H. S. nadobudne do výlučného vlastníctva ona, s čím žalobca súhlasil. Poukázala na to, že už predchádzajúcim rozhodnutím okresného súdu boli nehnuteľnosti prikázané do vlastníctva žalobcu ako aj na skutočnosť, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení poukázal na pochybenie súdu prvej inštancie, pokiaľ tento prikázal nehnuteľnosti do vlastníctva žalobcu s odôvodnením, že sa strany zhodli na tom, že nehnuteľnosti nadobudne žalobca, čo však vo vzťahu k pozemku v W. H. S. nezodpovedá reálnemu stavu. Okresný súd ani v druhom rozsudku nerešpektoval vôľu strán konania a právny názor odvolacieho súdu a opätovne prikázal všetky nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobcu. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 1920/2005, uvedené rozhodnutie nepočíta s podstatnou okolnosťou, a to prejavenu vôľou strán o prerozdelení všetkých nehnuteľností, preto nie je pre dané konanie relevantné. Mala za to, že v danom prípade bolo potrebné postupovať analogicky podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 147/2011, v zmysle ktorého je potrebné rešpektovať vôľu strán, ktoré sú ochotné uzavrieť dohodu týkajúcu sa aj vyporiadania jednotlivých vecí, resp. časti majetku patriaceho do BSM, a to bez ohľadu na zásady uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka.

Súd podľa žalovanej pochybil aj vo vzťahu k cenným papierom, keď dopytoval Centrálny depozitár cenných papierov len za účelom zistenia aké cenné papiere sú vedené na jej osobnom účte, avšak nežiadal lustráciu účtu žalobcu. Súd zamietol jej návrh na vykonanie dôkazu lustráciou účtu Centrálného depozitára cenných papierov vedeného na žalobcu, a to aj napriek preukázateľnej skutočnosti, že žalobca mal vedený účet cenných papierov. Prípadným dopytovaním Centrálného depozitára cenných

papierov by sa hodnoverne preukázalo aké cenné papiere vlastní žalobca a či boli tieto nadobudnuté z prostriedkov patriacich do BSM. Preukázanie uvedenej skutočnosti má zásadný vplyv na určenie hodnoty, ktorú je žalobca povinný nahradiť od BSM. Poukázala na to, že z verejne dostupných zdrojov - webovej stránky Centrálného depozitára cenných papierov je zrejme, že žalobca tam má vedený účet. Centrálny depozitár však verejnosti neposkytuje výpis z tohto účtu a tak nemala inú možnosť ako navrhnúť tento dôkaz na súde. Podľa jej názoru súd pochybil, keď nevykonal navrhnutý dôkaz, potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V ďalšom žalovaná namietala nerovnaké zachádzanie s účastníkmi konania ohľadom vrátenia finančných prostriedkov do BSM a v tejto súvislosti nesprávne vyhodnotenie dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci.

Poukázala na názor súdu, že nie je dôvod, aby do vypořádania boli zahrnuté aj sumy, ktoré žalobca vybral z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXX/XXXX v období od 18. 06. 1996 do 31. 10. 1997 s odôvodnením, že žalobca výbery urobil v čase, keď viedli spoločnú domácnosť. Uvedený názor súdu neobstojí, keď sám žalobca potvrdil, že prostriedky z vkladových účtov použil okrem iného na svoje podnikanie. Uvedenú skutočnosť súd nezobral do úvahy, čím ju ukrátil o jej práva.

Pokiaľ ide o zaviazanie ju na úhradu sumy 29.781,90 eur a 1.623,18 eur do BSM, žalobca nikdy nerozporoval, že rodinný dom, ktorý darovali dcére N., bol rekonštruovaný v rozsahu, ktorý tvrdí a že tak bolo v čase, keď sa ich manželstvo rozpadalo. Rovnako je zrejme, že voči uvedenej rekonštrukcii nikdy nemal námietky. Preto aj keby sa preukázalo, že rekonštrukcia rodinného domu vo vlastníctve ich dcéry bola vykonaná až v lete roku 2000, teda po rozvoze manželstva, je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, ak by mala byť zaviazaná nahradiť sumu vloženú do rekonštrukcie domu ich spoločnej dcéry do BSM a tak prispieť na životný komfort žalobcu a byť zároveň tá jediná, ktorá zabezpečuje potreby ich spoločnej dcéry. Nesúhlasila so závermi súdu, že sa jej nepodarilo preukázať vklad týchto prostriedkov na rekonštrukciu rodinného domu. Túto skutočnosť svedkovia potvrdili. Nesúhlasila s tým, že uvedené bolo vyvrátené dôkazom - zápisnicou o obhliadke miesta činu, keď k uvedenému dôkazu sa v konaní nemali priestor vyjadriť. Uvedená fotodokumentácia je nedôveryhodná, keď trestné oznámenie pre ublíženie na zdraví bolo podané žalobcom dňa 08. 08. 1999 a je nepravdepodobné, že by sa obhliadka miesta činu uskutočnila až 17. 04. 2000, teda po viac ako ôsmich mesiacoch od podania trestného oznámenia. Ak by aj fotodokumentácia bola urobená v apríli 2000, možno ňou napadnúť len časť použitých prostriedkov, a to sumu 120.000,- Sk. Neboli ňou vyvrátené ďalšie svedecké výpovede a čestné vyhlásenia týkajúce sa opravy kúrenia v dome, postavenia nového krbu a vybudovania teplovzdušného rozvodu na chodbe do izby dcéry M., zakúpenia výrobkov z umelého kameňa a nákup hliníkového plechu a doplnkov spolu v hodnote 10.696,01 eur. Tým, že súd uvedenú sumu zaradil na jej povinnosť nahradiť ju do BSM, postupoval v rozpore s vykonanými dôkazmi.

Rovnako zotrvala na námietke o nesprávnosti prirátania pôžičky od jej rodičov k hodnote podniku, keď riadne zargumentovala, že uvedená suma jej bola poskytnutá rodičmi ako pôžička a následne sa jej rodičia rozhodli ponechať jej ju ako dar. Uvedené bolo riadne zaevidované v jej účtovníctve.

Žalovaná napokon odvolaním napadla aj výrok o trovách konania. Podľa žalovanej súd nesprávne posúdil skutkový stav, keď nevzal pri rozhodovaní do úvahy podstatné skutočnosti, a to trvanie sporu, zjavný pretrvávajúci alkoholizmus žalobcu v spojení s fyzickým násilím voči nej a tiež jej zjavné majoritné zaslúženie sa o nadobudnutie hodnôt BSM, ako aj skutočnosť, že to bola práve ona, kto sa po rozpade manželstva osobne staral o výchovu detí a zabezpečenie domácnosti. Podľa žalovanej vypořádanie BSM nie je štandardným sporovým konaním, ale vo svojej podstate ide o záujem a prospech oboch bývalých manželov, a preto je naplnený dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by konajúci súd nemal priznať jednotlivým stranám náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že toto nepovažuje za dôvodné.

Nesúhlasil s názorom žalovanej, že súd prvej inštancie konal arbitrárne, keď ju v rozpore s § 391 ods. 2 C. s. p. opätovne zaviazal nahradiť do BSM sumu 400.000,- Sk a rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti považoval za správne. Poukázal na to, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí nezaujal právny názor, že uvedená suma nemá byť žalovanou vrátená do BSM, vyslovil len, že odôvodnenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k tejto sume bolo v predchádzajúcom rozsudku okresného súdu nesprávne. Následne okresný súd v novom rozhodnutí doplnil odôvodnenie vo vzťahu k spornej sume, pričom so závermi súdu prvej inštancie v tejto časti súhlasí, pretože žalovaná svoje dôkazné bremeno preukázať, že sumu 400.000,- Sk použila na úhradu faktúry vystavenej spoločnosťou LOTUS, s. r. o., neuniesla. V tejto súvislosti žalobca poukázal na odporujúce si vyjadrenia žalovanej, ktorá na pojednávaní dňa 31. 01. 2007 uviedla, že finančné prostriedky vo výške 400.000,- Sk použila na stavebné sporenie po rozvoze, v podaní zo dňa 17. 09. 2015 uviedla, že boli spotrebované na domácnosť ešte pred zánikom

BSM a na pojednávaní dňa 29. 06. 2016 uviedla, že peniazmi, ktoré vybrala z osobného účtu dňa 12. 01. 2000, bola zaplatená faktúra spoločnosti LOTUS, s. r. o., vystavená za sprostredovateľskú činnosť v roku 1999. Žalovaná však uvedené prostriedky nepoužila v podnikaní počas roku 1999, čo nebolo ani technicky možné. Peniaze z osobného účtu v K. K. žalovaná nevložila do pokladne svojho podniku ani za rok 2000. Ak by žalovaná mala hrať faktúru za sprostredkovateľskú činnosť, musela by sumu 400.000,- Sk zaevidovať do pokladne podniku, čo však neurobila.

Nesúhlasil ani s odvolaním žalovanej vo vzťahu k disparite podielov BSM, majúť za to, že neexistujú dôvody, aby súd rozhodol o disparite podielov v prospech žalovanej. Majetok nadobudli predovšetkým do júna 1999 a nadobúdali ho spoločným úsilím. Aj keď podnikali samostatne, výraznou mierou sa angažoval v podnikaní žalovanej, najmä v začiatkoch jej podnikania. Uvedené tvrdenia produkoval v priebehu konania opakovane a žalovaná sa voči nim ani raz neohradila a netvrdila, že by neboli pravdivé. Súhlasil s konštatovaním súdu, že samotná skutočnosť, že z vlastného podnikania vyberal na osobnú spotrebu minimálne prostriedky neznamená, že sa podstatne menšou mierou pričínil o zabezpečenie potrieb spoločnej domácnosti a detí ako žalovaná. Opätovne zdôraznil, že po júni 1999 dochádzalo nie k zvyšovaniu hodnoty BSM, ale k jej znižovaniu konaním žalovanej.

Pokiaľ ide alkohol, ktorý mal vo zvýšenej miere požívať, z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť nebola preukázaná. Z rozvodového rozsudku vyplýva, že tvrdenia účastníkov boli rozporuplné aj v tejto otázke. Je pravda, že sa v máji 2000 podrobil protialkoholickému liečeniu, ale prípadný vplyv alkoholu z jeho strany na hodnotu majetku nebol v negatívnom slova zmysle preukázaný. Vysvetlil pritom, že problémy s alkoholom sa u neho v podstate vyskytli predovšetkým v dôsledku konfliktov v rodine v 2. polovici roku 1999 a začiatkom roku 2000. Rovnako nebolo preukázané ani fyzické násilie voči žalovanej. Žalobca rozporoval i tvrdenia žalovanej ohľadne starostlivosti o maloleté deti, keď v konaní o vyporiadanie BSM a ani v rozvodovom konaní nebolo preukázané, že by sa o maloleté deti výlučne starala žalovaná. O maloleté deti sa riadne staral, na potreby detí prispieval aj po rozvode. Nie je pravda ani to, že dobrovoľne opustil rodinu, keď naopak sama žalovaná dobrovoľne opustila maloleté deti ešte pred dovŕšením 18 rokov najmladšej z nich a odsťahovala sa za svojim priateľom. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej, že súd prvej inštancie sa argumentačne nevenoval skutočnosti, že potreby maloletých detí mala údajne zabezpečovať žalovaná.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej súvisiacej s hodnotou podniku žalovanej vo vzťahu k mase BSM uviedol, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku okresného súdu sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal s argumentáciou žalovanej, že jej podnik bol vytvorený z jej oddelených prostriedkov, z ktorého dôvodu nie je povinná nahradiť do BSM hodnotu podniku. Súd prvej inštancie neakceptoval argument žalovanej, že jej podnik bol vytvorený výlučne z jej oddelených prostriedkov, v ktorej súvislosti sa podrobne zaoberal výkladom pojmu vybavenie lekárne, a to aj s poukazom na obsah žiadosti žalovanej o poskytnutie úveru, tiež konštatoval, že okrem zariadenia boli potrebné aj ďalšie peňažné prostriedky. Po dôkladnom posúdení všetkých rozhodujúcich skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že podnik žalovanej nebol vytvorený výlučne z jej oddelených prostriedkov. Nebolo pritom účelné dopĺňať dokazovanie vyžiadanim si spisového materiálu týkajúceho sa čerpania podnikateľského úveru žalovanou zo Všeobecnej úverovej banky, pretože súd disponoval dostatočným množstvom podkladov vzťahujúcich sa k tomuto úveru.

Žalobca v tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaná bola celý rok pred vznikom verejnej lekárne nezamestnaná. Podnikat' v lekární začali spoločnými finančnými prostriedkami. Za spoločné finančné prostriedky zakúpili vybavenie lekárne, zásoby tovaru atď. Až potom spoločne začali vybavovať podnikateľský úver vo výške 200.000,- Sk, ktorý bol následne poskytnutý žalovanej. Aj preto nie je možné tvrdiť, že podnik žalovanej bol vytvorený z jej oddelených prostriedkov. Žalobca tiež zdôraznil, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov je potrebné v konaní o vyporiadani BSM zohľadniť existenciu podniku, ako aj skutočnosť, že na podnikanie sú spravidla vynakladané prostriedky patriace do BSM. Akékoľvek výnosy z podnikania teda patrili do BSM. Je teda nepochybné, že podnik žalovanej nebol vytvorený výlučne z jej oddelených prostriedkov, ale aj z prostriedkov patriacich do BSM. Súd prvej inštancie preto v súlade s rozhodnutím odvolacieho súdu v rámci vyporiadania BSM správne zohľadnil aj hodnotu podnikov sporových strán a dospel k záveru, že sporové strany sú povinné do masy BSM nahradiť hodnotu svojich podnikov.

Žalobca zároveň nesúhlasil s názorom žalovanej o potrebe zohľadnenia valorizácie výlučných prostriedkov žalobkyne vynaložených na podnikanie. Súdna prax totiž naďalej vychádza zo zákazu valorizácie investícií v rámci vyporiadania BSM a zastáva názor, že investície sa nahrádzujú vo výške prostriedkov vynaložených na investície v dobe ich uskutočnenia v minulosti.

V súvislosti s dôkazom predloženým žalovanou v priebehu odvolacieho konania - dohody o vytvorení spoločensky účelného pracovného miesta, žalobca poukázal na to, že tento je potrebné považovať za

oneskorený, nakoľko žalovanej nič nebránilo, aby tento dôkaz predložila v konaní pred súdom prvej inštancie.

K odvolacej námietke žalovanej vo vzťahu k určeniu hodnoty jeho podniku žalobca uviedol, že v znaleckom posudku vypracovanom znaleckou organizáciou PBT, s. r. o., boli v rámci oceňovania jeho podniku riadne zahrnuté aj zariadenie a zásoby jeho zubnej ambulancie. Okrem toho boli znalkyňou Ing. Zuzanou Puterovou do hodnoty jeho podniku doplnené a započítané aj položky z peňažných denníkov z rokov 1998 a 1999 ako to požadovala žalovaná. Súd prvej inštancie pritom pri rozhodovaní vychádzal aj z tohto doplnenia znaleckého posudku výsluchom znalkyne Ing. Puterovej. Z uvedeného vyplýva, že jeho účtovníctvo a účtovníctvo žalovanej bolo v konaní podrobené rovnakej kontrole, preto nesúhlasí s tvrdením žalovanej o porušení zásady rovnosti sporových strán. Znalecká organizácia pri podávaní posudku vychádzala z inventúrnych zoznamov a účtovných dokladov, ktoré eviduje v účtovníctve a nebolo preukázané, že by mal v rámci svojho podniku ešte nejaké iné veci, ktoré znaleckou organizáciou ocenené neboli.

Pokiaľ ide o nehnuteľnosti, uviedol, že medzi stranami bola zhoda o tom, že tieto majú byť prikázané do jeho výlučného vlastníctva, a to bez akejkoľvek podmienky. Zhoda nebola len ohľadom nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci R., kat. úz. W. H. S.. Sú prvej inštancie preto postupoval správne, keď túto nehnuteľnosť, rovnako ako ostatné nehnuteľnosti, prikázal do jeho výlučného vlastníctva, pričom v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu v odôvodnení napádaného rozsudku uviedol skutočnosti, na základe ktorých tak rozhodol. Je presvedčený, že v predmetom konaní je takýto spôsob vyporiadania BSM nanajvýš účelný, pretože týmto dochádza k zníženiu sumy, ktorú mu má žalovaná zaplatiť na vyrovnanie podielov. Nie je preto možné konštatovať, že súd prvej inštancie nerešpektoval vôľu strán sporu a ani právny názor odvolacieho súdu.

V nadväznosti na odvolaciu námietku žalovanej o nevykonaní dokazovania dopytovaním Centrálného depozitára cenných papierov za účelom zistenia aké cenné papiere sú vedené na jeho účte, žalobca poukázal na skutočnosť, že on už v návrhu na vyporiadanie BSM označil za predmet BSM cenné papiere vedené na účte žalovanej. Preto súd prvej inštancie v zmysle jeho návrhu vyžiadal správu aké cenné papiere sú vedené na účte žalovanej. Žalovaná až na pojednávaní dňa 17. 01. 2018, t. j. takmer 18 rokov odo dňa zániku BSM, podala návrh na vykonanie dôkazu lustráciou z účtu Centrálného depozitára cenných papierov vedeného na jeho meno. Tento jej návrh je potrebné z procesného hľadiska považovať za oneskorený. Zahnutiu cenných papierov vedených na jeho účte do masy BSM zároveň bráni uplynutie 3-ročnej prekluzívnej lehoty stanovenej v § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Žalobca nesúhlasil ani s námietkou žalovanej o nerovnakom zachádzaní s účastníkmi konania ohľadom vrátenia finančných prostriedkov do BSM. Pokiaľ ide o jeho výbery z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v období od 18. 06. 1996 do 31. 10. 1997, tieto boli použité v čase, keď viedli spoločnú domácnosť, na podnikanie oboch sporových strán, financovanie rodiny a nákup devízových prostriedkov, ktoré boli potom vložené na devízové účty.

Vo vzťahu k finančným prostriedkom, ktoré mala žalovaná použiť na rekonštrukciu rodinného domu na prelome rokov 1999 a 2000, uviedol, že žiadne zo žalovanou uvádzaných prác neboli vykonané na prelome rokov 1999 - 2000 (žalovaná nepredložila stavebné povolenie ani ohlášku na mestský úrad). V skutočnosti tieto finančné prostriedky použila po rozvode na nákup pozemkov v W. H. S.. Vzhľadom na uvedené sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná nepreukázala, že peniaze, ktoré vybrala z účtov v bankách pred rozvodom manželstva, použila na živobytie a výživu detí alebo na rekonštrukciu domu, v ktorom v tom čase bývala. Uvedené je naopak vyvrátené zápisnicou o obhliadke miesta činu zo dňa 17. 04. 2000 a fotodokumentáciou z tejto obhliadky. V napádanom rozsudku sa súd správne vysporiadal aj s argumentáciou žalovanej, že by bolo v rozpore s dobrým mravmi, aby uvedené finančné prostriedky nahrádzala do BSM, pretože ich údajne použila na rekonštrukciu rodinného domu vo vlastníctve ich dcéry.

K námietke žalovanej o nesprávnom prirátaní pôžičky od jej rodičov k hodnote jej podniku žalobca uviedol, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že záväzok žalovanej z predmetnej pôžičky bol len fiktívny a rodičia žalovanej nemali dostatok finančných prostriedkov, aby mohli žalovanej poskytnúť pôžičku vo výške 1.126.300,- Sk. Žalovaná počas súdneho konania menila svoje vyjadrenia ohľadom toho, odkiaľ finančné prostriedky pochádzajú a jednotlivé vyjadrenia žalovanej, jej právneho zástupcu a jej rodičov ohľadom týchto finančných prostriedkov si vzájomne odporujú. Z uvedených dôvodov bolo potrebné o túto sumu zvýšiť hodnotu podniku žalovanej zistenú znaleckým posudkom ako to urobil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie pritom už v prvom rozsudku vysvetlil prečo pôžičku považuje za fiktívnu a nepreukázanú, pričom tento jeho záver potvrdil aj odvolací súd.

Žalobca napokon nesúhlasil ani s odvolacími námietkami žalovanej voči výroku o trovách konania. Uviedol, že konanie o vyporiadanie BSM patrí medzi sporové konania, v ktorých sa pri rozhodovaní o

náhrade trov uplatňuje zásada úspechu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. Samotná skutočnosť, že sa jedná o konanie o vyporiadanie BSM nemôže byť dôvodom na rozhodnutie súdu o nepriznaní náhrady trov konania žiadnej strane.

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodol len v súlade s jeho odvolacím návrhom.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasila s odvolaním žalobcu a nahradením sumy 29.781,90 eur sumou 41.421,28 eur a v celom rozsahu sa pridržala svojho odvolania.

Uviedla, že naďalej má zato, že nie je povinná nahradiť uvedenú sumu do BSM. Žalobca nikdy nerozporoval, že rodinný dom, ktorý darovali dcére N., bol rekonštruovaný v rozsahu ako uviedla, a že tak bolo v čase, keď sa ich manželstvo rozpadalo. Voči uvedenej rekonštrukcii nikdy nemal námietky. Preto aj keby sa preukázalo, že rekonštrukcia rodinného domu vo vlastníctve ich dcéry bola vykonaná až v lete 2000, je v rozpore s dobrými mravmi, ak by mala byť zaviazaná nahradiť sumu vloženú do tejto rekonštrukcie do BSM. Mala zato, že v konaní sa podarilo preukázať vklad týchto prostriedkov na rekonštrukciu rodinného domu. Túto skutočnosť potvrdili aj svedkovia a ak si už nepamätali bližšie skutočnosti, je to prirodzené vzhľadom na odstup času.

6. V replike (vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu) žalovaná upriamila pozornosť na novú skutočnosť, a to výrazný pokles trhovej hodnoty lekární v regióne, kde sa nachádza aj jej výkon podnikateľskej činnosti. Uvedené sa dozvedela náhodou, keď jej bola na predaj ponúknutá iná lekárňa za výraznejšie nižšiu cenu ako je hodnota zariadenia lekárne a jej zásob. Uvedené potvrdili aj ostatní kolegovia z odvetvia. Ak by sa snažila v súčasnosti predať svoju lekárňu, kúpna cena by bola výrazne podhodnotená oproti hodnote, ktorú určil znalecký posudok vypracovaný v marci a doplnený v júli 2013. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s jej argumentáciou, že nie je povinná nahradiť do BSM hodnotu jej podniku, malo by sa pri stanovení hodnoty lekárne vychádzať z jeho trhovej hodnoty v čase vyporiadania BSM. Žalovaná preto navrhla vypracovanie nového znaleckého posudku, ktorý zoberie do úvahy terajšiu trhovú hodnotu.

V ďalšom žalovaná zotrvala na svojom písomnom odvolaní.

K pozemku v kat. úz. W. H. S. uviedla, že zhoda strán o tom, že nehnuteľnosti nadobudne do výlučného vlastníctva žalobca mala podmienku, že uvedený pozemok nadobudne do výlučného vlastníctva ona, s čím žalobca súhlasil. O túto jedinou nehnuteľnosť prejavila záujem, najmä preto, že sa nachádza v blízkosti jej domova a so žalobcom ako svojim bývalým manželom má, aj vzhľadom na dlhotrvajúci spor o vyporiadanie BSM, zlé vzťahy. Vedomie, že v bezprostrednej blízkosti jej domova vlastní ďalší pozemok, by ju psychicky ubíjalo a otváralo staré rany z manželstva, ktoré by mohli v budúcnosti viesť k ďalším súdnym sporom. Uvedené je pre ňu natoľko dôležité, že je ochotná zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov väčšiu sumu, preto argument o údajnej účelnosti nie je na mieste. V konaní poukazovala pritom aj na fyzické násilie zo strany žalobcu voči nej a v prípade, ak by aj tento pozemok nadobudol do vlastníctva žalobca, necítila by sa bezpečne.

K hodnote jej podniku vo vzťahu k mase BSM zotrvala na tom, že okresný súd sa s jej podstatnou argumentáciou o tom, že hodnota jej podniku by nemala byť nahradená do BSM z dôvodu, že jej podnik bol vytvorený z oddelených finančných prostriedkov, nevysporiadal ani v druhom rozsudku, čím došlo z jeho strany k nerešpektovaniu odvolacieho súdu.

Žalovaná zopakovala aj svoju argumentáciu k ohodnoteniu podniku žalobcu, keď na to, aby žalobca mohol vykonávať svoju činnosť, potreboval riadne nástrojové zabezpečenie, pričom v zdravotníckych kruhoch je všeobecne známe, že náklady vybavenia zubnej ambulancie niekoľkonásobne prevyšujú náklady vybavenia lekárne. Opätovne poukázala na to, že súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej žiadosťou o doplnenie dokazovania ohľadne materiálne - technického vybavenia zubnej ambulancie a na základe voľnej úvahy po zohľadnení povinných položiek vybavenia ambulancie určil hodnotu podniku žalobcu.

V ďalšom zopakovala svoje odvolacie námietky vo vzťahu k disparite podielov BSM, k nedôvodnému navýšeniu BSM o sumu 400.000,- Sk, k cenným papierom, k nerovnakému zachádzaniu s účastníkmi konania ohľadom vrátenia finančných prostriedkov do BSM a k trovám konania.

7. Žalobca v replike (vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu) zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Uviedol, že počas konania viackrát rozporoval, že by žalovaná finančné prostriedky, ktoré pred rozvodom vybrala zo spoločných účtov, použila na rekonštrukciu rodinného domu na prelome rokov 1999 a 2000 a žalovaná uvedenú skutočnosť nepreukázala. Súd sa v tomto smere v

napadnutom rozsudku správne vysporiadal aj s argumentáciou žalovanej, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby uvedené finančné prostriedky nahrádzala do BSM.

8. V duplike (vyjadrení k replike žalovanej) žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej o znížení hodnoty lekární, pričom poukázal aj na hospodárske výsledky spoločnosti Zelená lekáreň, s. r. o., Námestovo, ktorej jedinou spoločníčkou je žalovaná. Všeobecná hodnota podniku žalovanej bola v znaleckom posudku č. 19/2013 určená na základe majetkovej metódy v zmysle ustanovení vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z., pri ktorej sa predmetný podnik neporovnáva s ostatnými podnikmi rovnakého zamerania, porovnateľnej veľkosti a štruktúry, ktoré boli predmetom kúpy alebo predaja v nedávnom čase. Z dôvodu použitia majetkovej metódy znalecká organizácia PBT, s. r. o., pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala z účtovných (resp. obstarávacích) cien dlhodobého majetku, predmetov krátkodobej spotreby a zásob s tým, že ich všeobecná hodnota bola určená s ohľadom na ich opotrebenie. Na základe uvedeného nejde o nijakú novú skutočnosť a nie je daný dôvod vypracovávať nový znalecký posudok na určenie všeobecnej hodnoty podniku žalovanej.

Uvedené tvrdenie žalovanej pritom predstavuje novotu, ktorá bola prednesená až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, z ktorého dôvodu na túto argumentáciu a navrhnutý dôkaz nemožno v zmysle § 365 ods. 3 C. s. p. prihliadať.

V ďalšom k vyjadreniu žalovanej vo vzťahu k pozemku v W. H. S. uviedol, že o predmetný pozemok prejavili záujem obe strany. Súd prvej inštancie správne prikázal tento pozemok do jeho výlučného vlastníctva z dôvodu, aby suma, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť na vyrovnanie podielov, bola pokiaľ možno čo najnižšia. Žalovanou tvrdenú možnosť vzniku susedských sporov odmietal, keď žalovaná nevlastní nijaký bezprostredne susedný pozemok k uvedenému pozemku. Rovnako odmietol tvrdenia žalovanej ohľadom fyzického násillia z jeho strany. V ďalšom žalobca zotrval na argumentácii uvedenej v jeho jednotlivých podaniach.

9. V priebehu odvolacieho konania žalovaná predložila súdu za účelom preukázania podstatne zníženej trhovej hodnoty lekární ponuky na odkúpenie lekárne žalovanej za sumu od 65.000,- eur po 82.961,- eur a zotrvala na stanovisku, že nie je povinná nahradiť do BSM hodnotu svojho podniku, keďže bol vytvorený z oddelených prostriedkov. Pokiaľ by sa súd s touto argumentáciou nestotožnil, navrhla vypracovanie nového znaleckého posudku, ktorý zoberie do úvahy terajšiu trhovú hodnotu lekárne.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolania boli podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaniach (§ 380, § 379 C. s. p.) a tento vo výroku IV. zmenil, vyhodnotiac odvolanie žalobcu ako dôvodné, následne zmenil i výrok o trovách konania, vyhodnotiac v tejto časti ako dôvodné aj odvolanie žalovanej. Vo zvyšnej časti vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovanej ako nedôvodné.

11. Predmetom konania je vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len BSM strán konania). Rozsah BSM je zakotvený v ust. § 143 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v BSM je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcií majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

12. Zásady, z ktorých treba vychádzať pri vyporiadaní BSM upravuje ust. § 150 Občianskeho zákonníka tak, že pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Predmetom vyporiadania BSM môže byť iba to, čo môže byť predmetom vlastníctva (§ 143 Občianskeho zákonníka), teda nehnuteľnosti, hnutelné veci, pohľadávky a dlhy a čo existovalo ku dňu jeho zániku, pričom každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliada predovšetkým na potreby maloletých detí, na to ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

13. Ako už konštatoval súd prvej inštancie, medzi stranami sporu nebolo sporné, že do masy bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu patria nehnuteľnosti, cenné papiere a pohľadávky voči bankám titulom vkladov na bankových účtoch uvedené vo výrokoch I., II. napadnutého rozsudku.

14. Uvedený majetok (veci a práva) súd prvej inštancie prikázal do vlastníctva žalobcu. Žalovaná v odvolaní v tejto časti namietala správnosť napadnutého rozhodnutia, pokiaľ súd do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal i pozemok C-KN parcelu č. 92/65, evidovaný na LV č. XXXX, pre obec R., kat. úz. W. H. S., majúc zato, že súd prikázaním uvedeného pozemku do vlastníctva žalobcu nerešpektoval vôľu strán konania. Poukázala na to, že v priebehu konania žiadala uvedený pozemok prikázať do jej vlastníctva, s čím žalobca súhlasil. Odvolací súd uvedenú námietku žalovanej vyhodnotil ako nedôvodnú. Z obsahu spisu vyplýva, že vo vzťahu k uvedenému pozemku medzi stranami konania nedošlo k zhode, predmetný pozemok žiadal do svojho výlučného vlastníctva prikázať tak žalobca ako aj žalovaná. Vychádzajúc z uvedeného bol postup súdu prvej inštancie, ktorý pri rozhodovaní o tom, do koho výlučného vlastníctva predmetný pozemok v rámci vyporiadania BSM prikáže, prihliadal na to, aby suma, ktorú bude tá - ktorá strana konania povinná vyplatiť protistrane na vyporiadanie podielov bola čo najnižšia. Pokiaľ žalovaná v odvolaní v tejto súvislosti namietala nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, odvolací súd súdu prvej inštancie vytkol len nedostatočné odôvodnenie jeho predchádzajúceho rozhodnutia, keď súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil zhodou strán konania, čo vo vzťahu k uvedenému pozemku nezodpovedalo faktickému stavu. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tomto smere riadne odôvodnil. Pokiaľ žalovaná v replike k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu prezentovala psychickú nepohodu, obavu z ďalších súdnych sporov v prípade prikázania uvedeného pozemku do vlastníctva žalobcu, vzhľadom na to, že je v blízkosti jej domova, tieto odvolací súd nepovažoval za relevantné a preukázané.

15. Žalovaná v odvolaní namietala i zaradenie hodnoty jej podniku do BSM s odôvodnením, že tento bol nadobudnutý výlučne z jej oddelených prostriedkov. Ako už odvolací súd uviedol so svojom predchádzajúcom rozhodnutí, v zmysle ustálenej judikatúry podnik jedného z manželov, ani doň patriace veci, práva a iné majetkové hodnoty, nie sú súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ale sú v oddelenom majetku manžela, ktorý je podnikateľom. V rámci konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva ale musí byť zohľadnená existencia podniku, ako aj skutočnosť, že na podnikanie sú spravidla vynakladané prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (či už pri začatí podnikania alebo ako výnosy z podnikania patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov). Podnikajúci manžel preto podľa § 150 veta druhá Občianskeho zákonníka musí nahradiť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov to, čo bolo vynaložené zo spoločného majetku (napr. z výnosov z podnikania) na jeho oddelený majetok (podnik). Podľa záverov súdnej praxe (vzhľadom na obtiažnosť vyčíslenia toho, čo by mal podnikajúci manžel nahradiť v prospech BSM, keďže výnosy z podnikania, ktoré patria do BSM sú jednak vkladané späť do podnikania, jednak vec, ktorá slúži len podnikaniu jedného z manželov slúži aj na vytváranie ďalších výnosov, ktorými je BSM účastníkov obohacované, ak sú použité ku spoločným účelom, pričom nemožno opomenúť výdavky a záväzky podnikajúceho manžela, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho podnikaním, nakoľko ich nemožno oddeľovať od podnikania, z ktorého má prospech aj druhý manžel) je preto podnikajúci manžel povinný pri vyporiadaní nahradiť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov takú sumu, ktorá zodpovedá pozitívnemu (kladnému) rozdielu medzi aktívami a pasívami jeho podnikania ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo spravidla bude zodpovedať hodnote jeho podniku (rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 2296/2004, 22 Cdo 684/2004, Okresného súdu Bratislava sp. zn. 5C/52/2008, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 281/2016).

16. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v rámci vyporiadania BSM je potrebné vyporiadať nielen hodnotu podniku žalobcu, ale i hodnotu podniku žalovanej. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, odvolací súd poukazuje na to, že v predchádzajúcom rozhodnutí nevyslovil právne záväzný záver o tom, že hodnota podniku žalovanej nepatrí do BSM. Vo vzťahu k vyporiadaniu hodnoty podnikov okresnému súdu vytkol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývalo, či sa súd prvej inštancie zaoberal aj tvrdením žalovanej, že jej podnik (aktíva a pasíva z podnikania) boli vytvorené z oddelených prostriedkov podnikajúceho manžela, keď lekárka začala prevádzkovať na základe podnikateľského úveru poskytnutého bankou, ktorý bol splácaný v rámci jej podnikateľskej činnosti, z ktorého dôvodu jej podnik (resp. jeho hodnota) do BSM nepatrí. Súd prvej inštancie sa v novom rozhodnutí s uvedenou

skutočnosťou vysporiadal, keď dospel k záveru, že nakoľko podnik žalovanej nebol obstaraný výlučne z jej oddelených prostriedkov, ktoré získala formou úveru a z finančných prostriedkov poskytnutých úradom práce na základe dohody o vytvorení spoločensky účelného miesta, je potrebné tento, resp. jeho hodnotu, v rámci vyporiadania zohľadniť. Odvolací súd sa s uvedeným názorom okresného súdu uvedeným v druhom odseku bodu 7. (str. 7) odôvodnenia napadnutého rozsudku stotožňuje. Bez ohľadu na to, či je možné pod „vybavenie“ lekárne zahrnúť i zásoby tovaru alebo len zariadenie lekárne v zmysle úverovej zmluvy zo dňa 10. 08. 1992, pri výklade ktorého pojmu žalovaná vychádzala zo synonymického slovníka slovenčiny a súd prvej inštancie z obsahu žiadosti o úver, súd prvej inštancie prihliadal aj na ďalšie náklady, ktoré boli s nadobudnutím podniku spojené - odvody na poistenie, nájomné, energie, ktoré ho viedli k záveru, že v rámci BSM je potrebné zohľadniť aj hodnotu podniku žalovanej. Z odvolania žalovanej napokon vyplýva, že výnosy z podnikania boli použité na ďalšiu prevádzku podniku žalovanej, ako aj splácanie poskytnutého úveru. Keďže však v zmysle ustálenej judikatúry (R 42/1972) aj výnosy z oddeleného majetku jedného z manželov patria do BSM, ak sú vložené späť do podnikania (napr. na nákup materiálu, mzdy zamestnancov, platenie daní a pod.), ide o použitie prostriedkov BSM na oddelený majetok jedného z manželov. Odvolací súd sa preto stotožňuje s postupom súdu prvej inštancie, ktorý v rámci vyporiadania BSM strán konania dospel k záveru o povinnosti oboch strán konania pri vyporiadaní nahradiť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov hodnotu ich podnikov ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z uvedeného dôvodu nepovažoval odvolací súd za nevyhnutné pre rozhodnutie vyžiadať si spisový materiál týkajúci sa čerpania podnikateľského úveru, ktorý návrh žalovaná predniesla až na pojednávaní dňa 17. 01. 2018 (§ 153 ods. 2 C. s. p.). Finančné prostriedky nadobudnuté uvedeným úverom súd prvej inštancie zároveň zohľadnil pri výpočte sumy určenej na vyrovnanie podielov strán konania. Ako nedôvodnú odvolací súd v tejto súvislosti vyhodnotil i požiadavku žalovanej, aby bola zohľadnená valorizácia uvedených prostriedkov, keď v zmysle ust. § 150 Občianskeho zákonníka je každý z manželov oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Rovnako s valorizáciou vložených prostriedkov nepočíta ani ustálená judikatúra (R 42/1972).

17. Pokiaľ žalovaná na preukázanie svojich tvrdení ohľadom dotácie na vytvorenie spoločensky účelného pracovného miesta predložila spolu s odvolaním Dohodu o vytvorení spoločensky účelného pracovného miesta zo dňa 31. 08. 1992, ako správne poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, ide o neprípustný dôkaz v zmysle § 366 C. s. p., keď žalovaná mohla uvedený dôkaz predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

18. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovanej aj vo vzťahu k ohodnoteniu podnikov strán konania. Žalovaná vo vzťahu k ohodnoteniu podniku žalobcu namietala, že znalecký posudok na ocenenie hodnoty podniku neobsahoval všetky položky vybavenia ambulancie, ktoré boli povinné v zmysle vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 40/1997 Z. z. S uvedenou námietkou sa vysporiadal už súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (str. 8, druhý odsek), keď konštatoval, že znalecká organizácia pri ohodnotení podniku žalobcu vychádzala z inventúrnych zoznamov a účtovných dokladov, ktoré žalobca eviduje v účtovníctve a nebolo preukázané, že by žalobca reálne mal v rámci svojho podniku veci, ktoré ocenené neboli.

19. V súvislosti s námietkou žalovanej, že do znaleckého posudku týkajúceho sa ohodnotenia podniku žalobcu mali byť zapracované aj peňažné denníky žalobcu z rokov 1998 a 1999, v ktorej súvislosti žalovaná namietala nenariadenie doplnenia znaleckého posudzovania podniku žalobcu, súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná v podaní zo dňa 05. 11. 2015, doručenom okresnému súdu dňa 11. 11. 2015, namietala nezahrnutie majetku žalobcu (r. 1998 - 2000) a nákladov týkajúcich sa výdavkov na zubnú laborantku U.. Na pojednávaní dňa 29. 06. 2016 súd vypočul znalkyňu Ing. Zuzanu Puterovú, ktorá mala k dispozícii peňažné denníky žalobcu za žalovanou uvádzané obdobie a na základe vyjadrenia žalovanej zo dňa 05. 11. 2015 do hodnoty podniku žalobcu dopočítala položky, ktoré nadobudol pred rokom 2000 a následne sa žalobca vyjadril k výdavkom na zubných technikov. Z obsahu zápisnice z pojednávania a zvukovej nahrávky z daného pojednávania pritom vyplýva, že žalovaná uvedené vyjadrenia považovala za dostačujúce (č. l. 1981 pv), a teda námietku žalovanej o nenariadení doplnenia znaleckého posudku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Súď následne, ako je to zrejme z napadnutého rozsudku, pri vyporiadaní BSM vychádzal aj z uvedeného doplnenia znaleckého posudku Ing. Zuzanou Puterovou.

20. Ako nedôvodné odvolací súd vyhodnotil i námietky žalovanej, pokiaľ ide o finančné prostriedky vybrané stranami konania (žalobcom v r. 1997 a žalovanou v r. 1999 po zrušení spoločnej domácnosti) a pôžičku jej rodičov, v ktorej súvislosti odvolací súd odkazuje na závery súdu prvej inštancie v bode 8. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (str. 10 rozsudku), vo vzťahu k pôžičke od rodičov žalovanej v bode 7. poslednom odseku na str. 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Závery súdu prvej inštancie v tomto smere pritom odvolací súd považoval za logické a odôvodnené už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení.

21. Pokiaľ ide o sumu 400.000,- Sk, ktorú súd zaviazal nahradiť žalovanú do BSM, odvolací súd si i v tejto časti osvojil závery súdu prvej inštancie o nepreukázaní tvrdení žalovanej o úhrade faktúry firmy LOTUS, s. r. o., Prievidza, vzhľadom na závery súdu uvedené v bode 8. posledný odsek na st. 11 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a to aj vzhľadom na rozporné vyjadrenia žalovanej produkované v konaní, ako na to poukázal vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej žalobca.

22. V súvislosti so zrušením účtov, resp. vkladných knižiek vedených na meno žalovanej po zrušení spoločnej domácnosti a výberom finančných prostriedkov z týchto účtov však odvolací súd ako dôvodné vyhodnotil odvolanie žalobcu, ktorý namietal nesprávny výpočet sumy, ktorú je žalovaná povinná nahradiť do BSM v súvislosti s uvedenými výbermi. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že pri prepočte uvedených súm je potrebné vychádzať z kurzu platného v čase výberu finančných prostriedkov voči Slovenskej korune (vzhľadom na to, že nebolo preukázané, že uvedené finančné prostriedky neboli spotrebované) a následne konverzným kurzom na menu euro. Uvedeným spôsobom napokon postupovala i žalovaná v podaní zo dňa 17. 09. 2015 (č. l. 1631 spisu). Uvedenému potupu však nezodpovedá výsledná suma, ku ktorej dospel súd prvej inštancie (29.781,90 eur). Medzi stranami konania nebolo sporné a z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, z ktorého vychádzal i odvolací súd, vyplýva, že kapitálová vkladná knižka vedená v K. K., a. s., pobočka Námestovo č. XXXXXXXXXXXX na meno žalovanej bola zrušená dňa 08. 11. 1999, ku dňu zrušenia boli vybrané finančné prostriedky vo výške 139.371,60 Sk, čo pri prepočte konverzným kurzom predstavuje sumu 4.626,29 eur. Devízová vkladná knižka vedená v K. K., a. s., pobočka Námestovo č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalovanej bola zrušená dňa 18. 10. 1999, ku dňu zrušenia boli vybrané finančné prostriedky vo výške 11.100,- DEM, ktorá suma pri prepočte podľa kurzu oznámeného Národnou bankou Slovenska 1 DEM/22,458 Sk (č. l. 1512 spisu), predstavuje 249.283,80 Sk, t. j. 8.274,71 eur. Devízová vkladná knižka vedená v M. C., a. s., č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalovanej bola zrušená dňa 22. 10. 1999, ku dňu zrušenia boli vybrané finančné prostriedky vo výške 11.093,33 USD, ktorá suma pri prepočte podľa kurzu oznámeného Národnou bankou Slovenska 1 USD/40,630 Sk, predstavuje 450.721,99 Sk, t. j. 14.961,23 eur. Devízová vkladná knižka vedená vo N., a. s., č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX na meno žalovanej bola zrušená dňa 22. 10. 1999, ku dňu zrušenia boli vybrané finančné prostriedky vo výške 9.820,58 USD, ktorá suma pri prepočte podľa kurzu oznámeného Národnou bankou Slovenska 1 USD/40,630 Sk, predstavuje 399.010,16 Sk, t. j. 13.244,71 eur. Spolu tak žalovaná po ukončení spoločnej domácnosti vybrala sumu 41.106,94 eur.

23. Ako nedôvodné napokon vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovanej aj vo vzťahu k žalovanej požadovanému určení disparity podielov strán konania, keď rovnako ako súd prvej inštancie nezistil dôvody pre určenie rozdielného podielu strán konania na vyporiadanom BSM. Odvolací súd konštatuje, že i keď pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov môže súd stanoviť rôzne podiely na spoločnom majetku, odklon od princípu rovnosti podielov v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka je postupom výnimočným, ktorý musí byť opodstatnený konkrétnymi okolnosťami. Odvolací súd však, rovnako ako súd prvej inštancie, v tomto smere nezistil také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali určenie rôzneho podielu strán konania na vyporiadavanom BSM a v celom rozsahu si osvojuje závery súdu prvej inštancie v bode 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, na ktoré odkazuje.

24. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil i námietku žalovanej vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na doplnenie dokazovania dopytovaním Centrálného depozitára cenných papierov za účelom zistenia aké cenné papiere sú vedené na účte žalobcu, ktorá skutočnosť by podľa žalovanej mala zásadný vplyv na určenie hodnoty, ktorú je žalobca povinný nahradiť do BSM. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že žalovaná v priebehu celého konania netvrdila, že by žalobca ku dňu zániku BSM vlastnil cenné papiere, tieto ani nežiadala vypriaďať v rámci BSM. Žalovaná, rovnako ako žalobca, v rámci konania žiadala vykonať dokazovanie len vo vzťahu k cenným papierom vedeným na jej meno. Napriek dĺžke sporu žalovaná až po predchádzajúcich rozhodnutiach, či už okresného ako aj odvolacieho súdu, navrhla

ďalšie dokazovanie za účelom zistenia aké cenné papiere sú vedené na žalobcu (v čase rozhodovania súdu, poznámka odvolacieho súdu), pričom v návrhu na vykonanie tohto dôkazu absentuje tvrdenie o tom, či uvedené cenné papiere by mali patriť do BSM. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd nezistil pochybenie súdu prvej inštancie, pokiaľ uvedený návrh žalovanej na doplnenie dokazovania zamietol, keď svoje rozhodnutie v tomto smere súd prvej inštancie i riadne odôvodnil.

25. Pokiaľ ide o dôkazy navrhnuté a predložené žalovanou v odvolacom konaní, na tieto odvolací súd neprihliadal, keď v zmysle § 383 C. s. p. je odvolací súd viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie ako aj ustanovením § 364 a § 366 C. s. p., ako na to správne vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej poukázal i žalobca.

26. Vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odvolací súd, vyhodnotiac odvolanie žalobcu ako dôvodné, napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku IV. zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 59.599,87 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Pri výpočte sumy, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi, odvolací súd nahradil sumu 29.781,90 eur vo výpočte súdu prvej inštancie na strane 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sumou 41.106,94 eur (viď bod 22. odôvodnenia tohto uznesenia), z ktorej polovica predstavuje 20.553,47 eur. Žalovaná tak má zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov 34.915,40 eur (rozdiel medzi polovicou hodnoty podniku žalovanej a hodnotou vecí, ktoré žalobca nadobúda do výlučného vlastníctva nad rámec svojho podielu) + 6.638,80 eur + 20.553,47 eur (výbery z bankových účtov po zrušení spoločnej domácnosti žalovanou) + 811,59 eur (polovica vrátenej zálohy od firmy ZENIT) - 3.319,39 (polovica investícií žalovanej z jej oddeleného majetku do podniku vo výške 6.638,78 eur) = 59.599,87 eur. Vo zvyšnej časti (výrok I., II.) odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

27. Nakoľko odvolací súd v časti zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej, podľa § 396 ods. 1, 2 C. s. p. nanovo rozhodol o trovách (odvolacieho i prvoinštančného) konania. O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd pri aplikácii ust. § 255 ods. 2 C. s. p., pričom sa čiastočne stotožnil s odvolacími námietkami žalovanej. S prihliadnutím na predmet a povahu prejednávaného sporu (v ktorom má každá zo strán postavenie žalobcu a zároveň žalovaného, tzv. iudicium duplex), skutočnosť, že vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov bolo v záujme oboch strán konania, pričom žiadna zo strán konania nebola v konaní úspešná v celom rozsahu, ako aj s prihliadnutím na priebeh konania, odvolací súd v zmysle ust. § 255 ods. 2 C. s. p. žiadnej zo strán konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

28. Odvolací súd, vzhľadom na zmenu napadnutého rozhodnutia, zároveň do výroku svojho rozsudku poňal i výrok o zrušení výroku VI., ktorým súd stranám konania uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o ktorej povinnosti opätovne rozhodne súd prvej inštancie v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)